

8818-12-14
08/12/2020

תו"ב
בית משפט השלום צפת

בפני השופט:
רוגן פיין

- נגד -

נאשם:
ס.ח.

מאשימה:
ועדה מקומית לתכנון מעלה חרמון

הכרעת דין

בהתאם להוראת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב 1982, אני מקדים ומודיע כי מצאתי לנכון לזכות הנאשם מכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

כתב האישום ורקע דינוני

כתב אישום מתוקן בשנית מיום 12/04/2016 (להלן: "כתב האישום"), הוגש כנגד הנאשם בגין עבירות בניה בהקמת מתחם עם מבנים בשטח כולל של כ-508 מ"ר, בגדה המערבית של ברכת רם באזור נ.צ. xx בקרקע שייעודה חקלאי (להלן: "המקרקעין").

כתב האישום מייחס לנאשם ביצוע עבודות בנייה ושימוש ללא היתר ובסטייה מתכנית - עבירות לפי סעיף 204(א) וסעיף 204(ב) לחוק התכנון והבניה תשכ"ה-1965 בנוסחו עובר לתיקון 116 (להלן: "החוק"/"חוק התכנון והבניה"), והפרת צווי הפסקה שיפוטיים וצווים למניעת פעולות - עבירות לפי סעיף 240 וסעיף 249 לחוק.

על פי עובדות כתב האישום, העבודות אותן ביצע הנאשם הן: הקמת מבנה בשטח של 48 מ"ר לשימוש כיחידת אירוח, הקמת שני מבנים בני שתי קומות - אחד בשטח של כ-160 מ"ר והשני בשטח של כ-200 מ"ר, בנייה שטח של כ-100 מ"ר במפלס פני הקרקע, בניית גדר מאבנים ובטון באורך של כ-30 מ"ר ובניית קיר באורך של כ-200 מ"ר וגובה כ-3 מ' (להלן: "העבודות"). נטען כי ביצוע העבודות והשימוש בהן נעשה ללא היתר ותוך הפרת צווים שיפוטיים.

על פי כתב האישום, במועדים הרלוונטיים הנאשם היה ועודו המחזיק במקרקעין, המבצע בפועל של העבודות, האחראי לעבודות ומי שהיה עליו להשיג היתר.

הנאשם התייצב לראשונה בבית המשפט, ביום 5/1/16. במסגרת הדיון נמסר לנאשם כתב האישום המתוקן וניתנה החלטה בדבר מינוי סניגור.

בפתחו של דיון הקראה שהתקיים ביום 12/04/16, מסרה המאשימה לנאשם את כתב האישום המתוקן בשנית. הסניגור הקריא לנאשם את כתב האישום והודיע לבית המשפט כי לאחר שזה הבין את תוכנו, מודה הנאשם כי הוא הבעלים של המקרקעין המתוארים בסעיף 2 לכתב האישום, אך הוא כופר בכל שאר עובדות כתב האישום. ר' דברי הסניגור בפרוטוקול הדיון, עמ' 5 ש' 4-9:

"הנאשם כופר במצב התכנוני שמפורט בסעיפים 4 עד 7 מחוסר ידיעה. הנאשם כופר במבנים שיוחסו לו או בעבודות שיוחסו לו בכל האישומים שבכתב האישום. גם במועדים של הבניה, גם במהות העבודות והנאשם גם כופר בכך שביצע עבודות בניגוד לצווים שיפוטיים. הנאשם כופר שקיבל לידיו או נמסר לידיו כדין צווים שיפוטיים להפסקת העבודות. זה כתב אישום של 30 סעיפים אני כופר בעבודות, במהות ובמועדים. מלבד העובדה שהנאשם מודה שהוא בעל המקרקעין הכל מוכחש".

בהמשך לכפירתו של הנאשם, נשמעה פרשת התביעה לאורך שלושה דיוני הוכחות.

בדיון מיום 28/09/17 העיד מר מירזה שוגן (להלן: "שוגן") מי שהיה מפקח מטעם המאשימה עד לשנת 2015 (ר' פרוטוקול עמ' 12 ש' 10) באמצעותו הוגשו לתיק ראיות שסומנו כמוצגים 1/ת - 17/ת.

בדיון מיום 18/04/19 העיד מר סלאם דגש (להלן: "דגש") שהיה מפקח מטעם המאשימה בין השנים 2012-2017 (ר' פרוט' עמ' 32 ש' 22) באמצעותו הוגשו ראיות אשר נערכו וצולמו על ידו, וסומנו בתיק כמוצגים 18/ת-20/ת. בנוסף, הגיש ב"כ המאשימה תעודות עובד ציבור בחתימת מהנדס הוועדה, שסומנו בתיק כמוצגים 21/ת-22/ת.

בדיון מיום 18/07/19 הגיש ב"כ המאשימה דו"חות מלווים בתמונות ומצב תכנוני מעודכן כראיות נוספות בתיק שסומנו כמוצגים 23/ת – 27/ת, עליהן העיד מר מעוז יונה (להלן: "המפקח יונה") מפקח מטעם המאשימה מאז אוקטובר 2015 (ר' עמ' 37 ש' 18). בתום הדיון ולאחר שב"כ המאשימה הכריז "אלו עדיי", נעתרתי לב"כ הנאשם להגיש בקשה בטענת "אין להשיב לאשמה" (להלן: "הבקשה").

על בסיס טענות הצדדים לבקשה, מצאתי לנכון בהחלטה מיום 07/01/2020 לדחות הבקשה. בנסיבות בהן הודה הנאשם במסגרת תשובתו לכתב האישום כי הינו הבעלים של המקרקעין מושא כתב האישום, סברתי כי ראיות המאשימה הינן ראיות העומדות ברמה הבסיסית הנדרשת בשלב זה של ההליך בכדי לקשור הנאשם באחריות לעבירות, בהתאם למבחנים הקבועים בסעיף 208(א) לחוק.

בהחלטה בבקשה הוריתי על שמיעת פרשת ההגנה לצורך הכרעה בטענותיו העובדתיות והמשפטיות של הנאשם לעניין מהימנות הראיות ומשקלן.

ערב לפני מועד שמיעת פרשת ההגנה, התקבלה הודעת הנאשם כי אין בכוונתו להעיד וכי אינו מעוניין לנהל פרשת הגנה. משכך, בהחלטה מיום 3/8/2020, הורתי לצדדים על הגשת סיכומי טענותיהם והתיק נקבע למתן הכרעת דין.

טיעוני הצדדים

עיקר טיעוני המאשימה

לטענת המאשימה עלה בידה להוכיח כי העבודות במקרקעין נעשו ללא היתר, זאת בהסתמך על הודאת הנאשם כי המקרקעין מצויים בבעלותו, ובהסתמך על תעודות עובד ציבור (21/ת, 22/ת) המראות שלא הוגשה בקשה להיתר בניה במקרקעין.

לטענת המאשימה, הודאת הנאשם על היותו בעל המקרקעין בהם בוצעה הבניה האסורה מביאה למסקנה המשפטית האפשרית היחידה והיא כי הנאשם נושא באחריות לבניה ולשימוש נשוא כתב האישום ודי בכך בכדי להרשיעו בעבירות המיוחסות לו בהתאם לסעיפים 204 ו-208 לחוק התכנון והבניה.

המאשימה התייחסה לעדות שוגן לפיה במהלך תקופת עבודתו כמפקח, בין השנים 2011 - 2015 ביצע במקרקעין שש ביקורות אשר תועדו בתמונות ובמזכרים לפיהם במקרקעין התבצעו העבודות ללא היתר. בנוסף, חתם שוגן על מספר מכתבי זימון לחקירה שנשלחו אל הנאשם ולתיק הראיות צורפו גם אישורי מסירה.

לטענת המאשימה, זיקת הנאשם למקרקעין הוכחה כבר במעמד הקראת כתב האישום ולכך מתווספת עדותו של שוגן. מבחינת המאשימה, שוגן מכיר את השטח היטב מעבודתו במשך שלושה עשורים באזור, הוא זיהה את המקרקעין באמצעות נקודות ציון והיה בידי מידע מודיעיני המבוסס על תשאול שכנים ואחרים שאמרו כי הנאשם הוא בעל המקרקעין.

שוגן העיד כי באחד מביקוריו במקרקעין פגש את הנאשם ותוך שהוא מבצע עבודות בניה, מסר לידי פרטים הנוגעים לאופי השימוש שהוא עושה במקרקעין. כמו כן העיד שוגן כי פגש את הנאשם ברחוב בכפר מסעדה וכשהגיע מספר פעמים למשרדי המאשימה.

המאשימה הבהירה ששוגן העיד כי משלא מצא את רישום התיק במחשב המאשימה, נאלץ לאסוף מחדש חומרים שהיו מצויים בארכיון, להדפיס תמונות בשנית, ולסרוק לתיק הוועדה מסמכים מתיק בית המשפט. לטענת המאשימה, מדובר בשחזור טכני שאינו מגלה עילה לפסילת הראיות שהוגשו באמצעותו.

לטענת המאשימה, מחומר הראיות שהוגש לתיק על ידי שלושת עדיה, עולה כי הנאשם ביצע במקרקעין עבודות בניה שנמשכו משנת 2011 ועד לשנת 2016. חלק מהעבודות בוצעו תוך הפרת צו שיפוטי שהומצא כדין בהדבקה על מבנה במקרקעין ביום 04/01/12. המאשימה הפנתה לפסיקה הקובעת כי די בכך שהנאשם ידע על קיומו של צו בכדי להוכיח עבירת אי קיום הצו.

לטענת המאשימה, הנאשם אמנם כפר ברוב עובדות כתב האישום אך לא הביא ראיותיו ונמנע בשתי הזדמנויות מלהביא גרסתו - האחת, כאשר לא הגיע לחקירה במשרדי המאשימה עובר להגשת כתב האישום, והשנייה, כאשר נמנע מניהול פרשת הגנה במסגרת ההליך

המשפטי כאן. המאשימה הפנתה להוראות סעיף 162(א) לחוק סדר הדין הפלילי התשמ"ב-1982, לפיו בחירת הנאשם לשתוק במשפטו, מהווה תוספת ראייתית מסוג חיזוק למשקל ראיות התביעה שהובאו באמצעות עדיה.

עיקר טיעוני הנאשם

ב"כ הנאשם סיכם טיעוניו בעתירה לזיכוי הנאשם מהסיבה שכתב האישום נולד בעוול.

לטענת הנאשם, מחומר החקירה עולה כי כל החקירה הייתה מופנית כלפי אדם אחר, אדם בשם סלים מוחמד אלחלבי בעל ת"ז 8095403 ממג'דל שמס, כפי שמופיע בנוסח הצו השיפוטי (ר' ת/1) שבגיננו מיוחסת לנאשם הפרה בשלושה מתוך ארבעה אישומים בכתב האישום.

לטענת הנאשם, כל שאר המסמכים שהוגשו לתיק, לרבות מכתבי הזימון לחקירה, גם הם מכוונים לחשוד אחר ולא אליו. לטענתו, נמנעה ממנו זכותו הבסיסית להביא גרסתו בפני המאשימה עובר להחלטתה להעמידו לדין, מהסיבה שההזמנה לחקירה נשלחה לאדם אחר.

ב"כ הנאשם פרט בסעיף 15 לכתב הסיכומים מטעמו, רשימה של לא פחות מ-19 מסמכים מתיק הראיות, המיוחסים לאדם בעל שם אחר ובעל מספר תעודות זהות שונה מזה של הנאשם.

לטענת הנאשם, מחדל המאשימה מתמצה בכך שכתב האישום הוגש כנגדו מבלי לאמת את זהותו וכאשר בפועל לא התנהלה כל חקירה בעניינו.

לטענת הנאשם, מחדלה של המאשימה גובר בהסתמכה על עדותו הרשלנית של שוגן בהתאם לדו"ח הביקור בשטח (מוצג ת/16) בו הוא מתאר "ביקור שנעשה לפני מספר חודשים" בו הוא נפגש עם בעל המקרקעין, מפגש שלא תועד בתמונות או באימות זיהוי פרטי המקרקעין ובעליו. בנוסף טוען ב"כ הנאשם לפסילת הראיות שהוגשו ע"י שוגן לאור עדותו כי ראיות משנת 2011 שוחזרו על ידו בשנת 2014.

עוד טען ב"כ הנאשם בסיכומים מטעמו, כי הראיות שהוגשו באמצעות דגש והמפקח יונה, מתעדות סיוור בשטח אך אינן מצביעות על זיהוי המקרקעין ואינן מוכיחות את מיקום הבניה נשוא כתב האישום.

לטענת הנאשם, משאין בחומר החקירה כל ראיה הקושרת את הנאשם לעבודות הבניה שבוצעו ואין בחומר הקיים כדי להרשיעו, שתיקתו לא תהווה חיזוק לחומר הראיות, בהתאם לדין ולפסיקה. לטענתו, זכותו כי שתיקתו לא תבוא לרעתו ולא תהווה חיזוק לראיות החסרות והלקויות שהביאה המאשימה.

דיון והכרעה

הנאשם הועמד לדין בעבירות של ביצוע ושימוש עבודות הטעונות היתר ובסטייה מתכנית, לפי סעיפים 204(א) ו-204(ב) לחוק בנוסחו עובר לתיקון 116. הגם שלא הוצגו ראיות ישירות מהן עולה שהנאשם בנה ועשה שימוש בעבודות, בהתאם לסעיף 208(א) ניתן להעמיד לדין בשל עבירת בניה, את "בעל המקרקעין בשעת ביצוע העבירה" ואת "מי שהחזק כבעלים של המקרקעין בשעת ביצוע העבירה". כבעל זיקה למקרקעין, בהתאם לסעיף 208(ב) לחוק, שמורה לנאשם האפשרות להוכיח להגנתו כי העבירה "נעברה שלא בידיעתו" ושהוא "נקט בכל האמצעים הנאותים לקיום הוראות חוק זה...". בענייננו, אין רלוונטיות לסעיף 208(ב) לאור בחירת הנאשם לא לנהל פרשת הגנה ורק לטעון כי לא הוכח הקשר שלו לעבודות הנזכרות בכתב האישום.

לכאורה, בהיעדר הגנה, לצורך הרשעת הנאשם די כי המאשימה תוכיח שהוא הבעלים של המקרקעין בהם בוצעו העבירות. כאמור, הנאשם הודה בדבר בעלותו במקרקעין.

ואולם, לאור טענת הנאשם, השאלה העומדת להכרעה היא האם המאשימה הוכיחה שהעבודות מושא כתב האישום בוצעו ונמצאות במקרקעין המוגדר בכתב האישום.

לאחר שבחנתי בקפידה את מכלול הראיות שהוגשו ונשמעו ואת מלוא הטענות שהועלו בעל פה ובכתב הגעתי למסקנה כי המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח את מלוא עובדות כתב האישום. מצאתי כי לא הוכח הקשר בין העבירות המפורטות בכתב האישום ולבין הנאשם. אנמק.

בדיון ההקראה מיום 12/04/16, הודה הנאשם בפרטי כתב האישום הבאים: הוא, סולימאן מוחמד חלבי בעל ת"ז 80954084 מהכפר מסעדה, הבעלים במקרקעין הנמצא בנ"צ 272101/793379 (להלן: "הפרטים המאומתים").

מעיון מעמיק בכל אחד ואחד ממסמכי הראיות שהוגשו בתיק וסומנו ת/1-27, עולה כי אף לא אחד מהם תואם למכלול הפרטים המאומתים אודות הנאשם והמקרקעין שבבעלותו.

כתב הסיכומים מטעם הנאשם מפנה לצו השיפוטי (מוצג ת/1) על גביו נרשמו פרטיו של אדם בשם "סלים מחמד אלחלבי" שעל פי שמו, מספר ת"ז שלו (8095403) וכתובתו (מג'דל שמש) - הוא אינו הנאשם.

לטעמי, טעות ברישום שמו של אדם "סלים" במקום "סולימאן", "מחמד" במקום "מוחמד" ו"אל חלבי" במקום "חלבי", ניתן לראותה כטעות בעלת משקל שולי יחסית ובבחינת טעות נסלחת. אך כשמתווסף לכך מספר ת"ז שונה ולעיתים גם כתובת אחרת, מדובר לדעתי בטעות בזיהוי.

מבחינת מוצג ת/1 על כל פרטיו נמצא כי הצו השיפוטי מורה על הפסקת פעולות שמתבצעות במקרקעין הנמצאים בנ"צ 272101/793382 במג'דל שמש - אין אלה המקרקעין אליהם מתייחס כתב האישום (272101/793379) ומשכך, אין אלה המקרקעין אשר הודה הנאשם כי הם בבעלותו.

סיכום ביניים 1 - משהוכח כי הצו השיפוטי לא הוצא כנגד הנאשם בגין עבודות במקרקעין שבבעלותו, אני קובע כי אין בסיס לאישומים שנכללו בכתב האישום, בדבר הפרת הצו השיפוטי. בנוסף אין לקבל טענת המאשימה כי בידיעה על קיומו של הצו הוכח כי הנאשם לא קיים את הצו, שהרי בכל מקרה, הצו שבעניינו לא ניתן כנגד הנאשם וגם אם ידע עליו אין בעובדה זו ללמד כי הפר אותו.

יודגש כי בתיק הראיות נמצאים שלושה מסמכים בלבד בהם מפורטים חלק מהפרטים המאומתים. האחד הוא צו מנהלי מיום 02/05/11 (מוצג ת/2) המייחס לאדם בשם "סלימאן מחמד אלחלבי" (טעות נסלחת, ראו לעיל) בעל ת"ז הנאשם, צו המורה להפסיק בניה המתבצעת בנ"צ 272101/793382 שאינו המקרקעין מושא כתב האישום;

המסמך השני הוא מזכר (מוצג ת/17) אליו צורפה תמונה עליה נרשמו פרטי המקרקעין אשר צוינו בכתב האישום, שם הבעלים במקרקעין "כאמל סלים חלבי" שונה בהחלט משמו של הנאשם וללא ציון מספר ת"ז;

המסמך השלישי הוא תעודת עובד ציבור (מוצג ת/21) בה נרשם המקרקעין כהגדרתו בכתב האישום אך שם מצוין כי תעודה זו הוצאה במסגרת תיק פלילי כנגד אדם בשם סלימאן מחמד (הוסף "אלחלבי" בכתב יד) מג'דל שמש.

לאור זאת לא מצאתי מקום לייחס משקל ראייתי משמעותי או בכלל לראיות אלה, הצו המנהלי המורה להפסיק עבודות הבניה המקרקעין שאינם המקרקעין נשוא כתב האישום, או למסמכים המייחסים המקרקעין המאומתים, לאנשים שפרטיהם אינם של הנאשם.

אציין כי כל שאר מסמכי החקירה שהוגשו כראיות לתיק, אינם תואמים למצער בשניים מהפרטים המאומתים שבכתב האישום. ויודגש, למעט ת/2 לעיל, אף לא אחד ממוצגי הראיות בתיק נושא מספר ת"ז של הנאשם.

עיון בתעודת עובד ציבור (ת/22) עליה נסמכה המאשימה כראיה לכך שהנאשם (ללא ציון ת"ז) לא הגיש בקשה להיתר בניה במקרקעין, מעלה כי גם כאן, ההפניה היא לנ"צ 272801/793382 ואין המדובר במקרקעין מושא כתב האישום כמפורט לעיל (272101/793379), הם המקרקעין שבבעלותם הודה הנאשם.

מצאתי כי אין לזקוף לחובת הנאשם הימנעותו מלהגיע למשרדי המאשימה למסור גרסתו. מן הראיות עולה כי הנאשם הנכון (בעל הפרטים המאומתים בהתאמה לכתב האישום), לא זומן למתן גרסה. מכתבי הזימון לחקירה אשר אישורי מסירתם מראים כי הם לא נדרשו (ת/4 ו-10), נשלחו לחשוד בעבירות בניה, בעל פרטי זיהוי שונים מאלה של הנאשם, וללא התייחסות למיקום המקרקעין עליהן התבצעו העבודות.

הלכה למעשה הוגש כתב אישום על סמך מזכרים ודו"חות פיקוח שפרטיהם לא אומתו. מכאן כי המאשימה לא הקפידה על הליך הוגן בשלב החקירה אשר מטרתה להגיע למסקנות אמת אודות קיומה או העדרה של עבירה ואודות זהות העבריין (ראו: ת"פ 5565/14 מדינת ישראל נ' ביתאר סולימן (19.07.15)).

כידוע, ובהתאם לסעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי, טרם הגשת כתב אישום נדרש תובע לבחון את חומר הראיות ולקבוע קיומו של סיכוי סביר להרשעה.

החובה לקיים חקירה ראויה, הכוללת את גביית גרסתו של החשוד, קיימת גם בעבירות לפי חוק בתכנון והבניה. העבירות עליהן נותן הנאשם את הדין הנן עבירות אשר העונש בגינן הנו מאסר וכן קנס כספי בהיקף לא מבוטל. הסנקציה העונשית לה צפוי נאשם, אם יורשע, מחייבת הקפדה על הוגנות ההליך, הן בעת המשפט והן בעת החקירה וקבלת ההחלטה בדבר הגשת כתב אישום. לפיכך אין מקום להגשת כתב אישום נגד אזרח, מבלי שנבחן עניינו היטב ומבלי שניתנה לו ההזדמנות לשטוח את גרסתו לחשדות המופנות כלפיו.

ראו למשל: ת"פ 8633/12 מדינת ישראל נ' טל (28.7.13); תו"ב 15398-03-10 הועדה המקומית לתכנון ובניה בקעת בית הכרם נ' שיה מוחמד (16.1.13); עמ"ק (מקומיים ת"א) 9493/07 מדינת ישראל נ' טי.טי.וי הפקות בע"מ (26.12.07); ת"פ 1060/10 מדינת ישראל - עיריית חולון נ' חסונה משה (30.03.17).

מצאתי כי נפל פגם בהתנהלות המשיבה, עת לא חקרה את הנאשם עובר להגשת כתב האישום נגדו. לנאשם עומדת הזכות שיוזמן למסור גרסתו במסגרת חקירה. בהתאמה, הרשות החוקרת חייבת לעשות כן. סבורני כי אילו הייתה נערכת לנאשם חקירה סדורה וממצה, יכול שהליך זה היה מתייטר או לכל הפחות מתקצר במידה רבה מאד.

למען הסר ספק יובהר כי משזומן חשוד כדין, לאחר אימות פרטי ההזמנה עם פרטי החשוד, ולא התייצב למסירת גרסתו, ניתן לראות בכך, בהתאם לנסיבות, ויתור מצדו על זכות זו. אך כאמור לעיל, המאשימה לא הוכיחה כי זימנה החשוד הנכון לחקירה.

סיכום ביניים 2 - בענייננו, במחדלה לא ביצעה המאשימה חקירה לנאשם למתן גרסתו, לא בשטח ולא במשרדה עובר להגשת כתב האישום.

לא הובא כל מסמך עם חתימתו או תמונה בה נראה הנאשם, היכולים לקשור אותו לעבירות המיוחסות לו, והראיות שהובאו אינן כוללות הפרטים המאומתים של הנאשם.

כל האמור מצביע על ליקוי חמור בתיק החקירה המבוסס על טעות בזיהוי המקרקעין בהם בוצעו עבירות הבניה הנטענות.

במצב דברים זה אין מגוס מן המסקנה שאין במסכת הראיות שהובאה נוכח מחדלי החקירה, בכדי להוכיח עובדות כתב האישום מעבר לכל ספק סביר.

למעלה מן הצורך, בקצרה אתייחס לטענות המאשימה הנוגעות להימנעות הנאשם מלהעיד:

סעיף 162(א) לחסד"פ קובע: "הימנעות הנאשם מהעיד עשויה לשמש חיזוק למשקל הראיות של התביעה וכן סיוע לראיות התביעה במקום שדרוש להן סיוע".

הרציונל העומד מאחורי ההוראה הנ"ל מעוגן בהנחה כי אדם חף מפשע לא יימנע, בדרך כלל, מהצגת גרסתו החפה (ראו: ע"פ 196/85 ישראל זילברברג נגד מדינת ישראל (27.08.90); ע"פ 4142/04 איתי מילשטיין נגד התובע הצבאי הראשי (14.12.06)).

הכלל בדבר הערך הראייתי שיש לייחס לשתיקת הנאשם במשפט מבטא את האיזון הנדרש בין אינטרס חשיפת האמת בהליך הפלילי, לבין ההגנה על זכויות הנאשם מפני הפללה עצמית. לשתיקת הנאשם ניתן משקל ראייתי כחיזוק למשקל ראיות התביעה וכסיוע במקום שהוא נדרש, אך, זכות השתיקה אינה גורעת מהנטל המוטל על כתפי רשויות התביעה להוכיח את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר (ראו: ע"פ 28/49 סעיד חוסין זרקא נגד היועץ המשפטי לממשלת ישראל (13.7.1950)).

בנסיבות ענייננו, שתיקת הנאשם חסרת כל משקל. משלא עלה בידי המאשימה להוכיח כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, הימנעותו מלהעיד בביהמ"ש לא תוכל לחזק את מה שלא הוכח, אפילו לא לכאורה.

סוף דבר

אני מורה על זיכוי הנאשם.

מובהר לנאשם כי אין בהכרעת דין זו כדי להוות מגן קבוע מפני אישומים בעניין עבודות על המקרקעין הנמצא בבעלותו או בחזקתו.

עוד יובהר כי אין במסקנה אליה הגעתי בכדי להכשיר בניה שלא כדין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בנצרת בתוך 45 יום.

ניתנה היום, כ"ב כסלו תשפ"א, 08 דצמבר 2020, במעמד הצדדים

רון פיין, שופט

הורח קובץ

בעלי דין המבקשים הסרת המסמך מהמאגר באמצעות פניית הסרה בעמוד [יצירת הקשר](#) באתר. על הבקשה לכלול את שם הצדדים להליך, מספרו וקישור למסמך. כמו כן, יציין בעל הדין בבקשתו את סיבת ההסרה. יובהר כי פסקי הדין וההחלטות באתר פסק דין מפורסמים כדין ובאישור הנהלת בתי המשפט. בעלי דין אמנם רשאים לבקש את הסרת המסמך, אולם במצב בו אין צו האוסר את הפרסום, ההחלטה להסירו נתונה לשיקול דעת המערכת.

Disclaimer

הודעה

באתר זה הושקעו מאמצים רבים להעביר בדרך המהירה הנאה והטובה ביותר חומר ומידע חיוני. עם זאת, על המשתמשים והגולשים לעיין במקור עצמו ולא להסתפק בחומר המופיע באתר המהווה מראה דרך וכיוון ואינו מתיימר להחליף את המקור כמו גם שאינו בא במקום יעוץ מקצועי.

האתר מייעץ לכל משתמש לקבל לפני כל פעולה או החלטה יעוץ משפטי מבעל מקצוע. האתר אינו אחראי לדיוק ולנכונות החומר המופיע באתר. החומר המקורי נחשף בתהליך ההמרה לעיוותים מסויימים ועד להעלתו לאתר עלולים ליפול אי דיוקים ולכן אין האתר אחראי לשום פעולה שתעשה לאחר השימוש בו. האתר אינו אחראי לשום פרסום או לאמיתות פרטים של כל אדם, תאגיד או גוף המופיע באתר.